

mister et spædbarn, varer sorgen jo hele livet. Derfor tror jeg også, at det er meget relevant at se på, om den her orlov drejer sig om noget fysisk, eller om den er sorgbearbejdende.

Kl. 12.00

Jeg mener faktisk, at vi er så privilegerede her i Danmark, at vi har utrolig mange muligheder. Nu er det svært at forestille sig konkret, det skal man nok opleve for at kunne bedømme omfanget, men jeg tror, vi reagerer forskelligt i sådan en situation.

For nogle vil det rigtige formentlig være, at man hurtigt kommer ind i noget, der minder om en hverdag igen. For andre er der måske behov for at holde en pause, tage en orlov, alt efter hvordan man reagerer på situationen. Der er i forslaget tale om en total ligestilling uden hensyntagen til, at mennesker er forskellige. Mennesker reagerer forskelligt, og mennesker har måske behov for forskellige løsninger i så tragisk en situation.

Der mener jeg faktisk, at den ordning, vi har i dag, hvor man kan gå til sin praktiserende læge, hvis man på baggrund af sådan et tragisk tilfælde ikke er i stand til f.eks. at udføre sit arbejde, er den bedste løsning. Man kan eventuelt henvises til psykolog, eller hvad man nu har brug for.

Jeg tror, vi er nødt til at se på det her sådan, at vi ikke reagerer ens alle sammen, og at vi faktisk har et system i dag, hvor der er fleksible løsninger. Jeg er altså bange for, at vi somme tider i ligestillingens hellige navn, havde jeg nær sagt, overser det, at mennesker er forskellige, og at mennesker har behov for forskellige løsninger.

Så på den baggrund kan vi fra konservativ side ikke støtte dette forslag, selv om vi anerkender og selvfølgelig er meget optaget af den her problemstilling og gerne vil kigge nærmere på, om der er behov for at ændre på tingenes tilstand.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Der er foreløbig tre korte bemærkninger. Først er det fru Pernille Vigsø Bagge.

(Kort bemærkning).

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Nu er det jo en kendt sag, og her får vi det udpenslet igen, at den her regering absolut ikke er villig til at udstyre arbejdstagere med nogle rettigheder over for arbejdsgiverne.

Det her handler om noget meget tragisk. Det handler om spædbarnsdød og barsel. Nu slår ordføreren rigtig meget på, at de 14 uger til mo-

ren er til restitution. Betyder det, at hvis – i en tænkt situation – kvinden ikke havde behovet for fysisk restitution, så havde hun også i forbindelse med spædbarnsdød kun ret til 2 ugers barsel ligesom faren?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg synes måske, det er en lidt urimelig konklusion på min ordførertale. Det, jeg lægger vægt på her, er, at vi ikke må føre en ligestillingskamp og slet ikke, når det gælder så tragiske spørgsmål som det her.

Det handler jo om, at folk reagerer forskelligt og har forskellige behov, og så synes jeg altså ikke, at jeg vil ind i den der hypotetiske tanke om, hvis der ikke er et fysisk element i det her. For selvfølgelig er der et fysisk element. Det er jo et faktum, at der er et fysisk element omkring restitution.

Hvis faren på baggrund af den her sorg ikke er i stand til at passe sit arbejde, så er der jo mulighed for at få en sygemelding, eventuelt en henvisning til psykologhjælp ved den praktiserende læge. Jeg tror altså, og det er min pointe i det her, at folk reagerer forskelligt, og derfor skal der også være en fleksibilitet.

(Kort bemærkning).

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Det passer faktisk ikke, hvad ordføreren siger. I det omfang spædbarnet dør i en alder af 30 uger, har moren fortsat ret til 14 ugers barsel, mens faren har ret til 2 ugers barsel; så er det fysiske element overskredet.

Ville ordføreren i en tænkt situation kunne forestille sig, at en mor også kun fik 14 dage til sorgbearbejdelse, i forbindelse med at et spædbarn dør, ligesom faren har ret til i dag?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg synes, SF's ordfører er nødt til at høre efter, hvad der bliver sagt. Det, jeg mener, og det, der er pointen, er, at man jo ikke kan sige, at folk reagerer ens på det her, og derfor putte folk ind i en formel på baggrund af så tragisk en begivenhed.

Jeg tror, at folk reagerer forskelligt i sådan en situation, og der føler jeg faktisk, at det system, vi har nu, hvor man har mulighed for – hvis man på baggrund af den sorg, der er, ikke er i stand til at passe sit arbejde – at gå til den praktiserende læge og eventuelt blive henvist til psy-